

JMH Berckmans

**4 laatste verhalen
en enige nagelaten brieven**

Meulenhoff | Manteau

4 laatste verhalen

- 8 Perfekte dag voor
 een mooie revolutie /
 mooie dag voor
 een perfecte revolutie
- 22 Uit het Leven van
 eenen Wildzang & eene
 heftig claxonnerende
 vliegende Zottin
- 46 Kleine wandaden.
 Vijf tabloos bij
 de dood van
 Potske
- 64 Sorry
 Naomi,
 Merci
 Kristien

en enige nagelaten brieven

- 123 Nawoord

4 laatste verhalen

Perfekte dag voor een mooie revolutie / mooie dag voor een perfekte revolutie

(Hoe rare situaties ontstaan
en waartoe ze kunnen leiden)

Voor Lindsay Anderson & Mark E. Smith

En zoals eeuwig en altijd voor Kristien

Stillekens aan Stillekensaan, op z'n Kamiel
Kamiellekens, op z'n Janboerefluitjes, allengs
gelijk de spin, zuinig met hun zinnen, op hun
mazoet en (sure thing!) hun Doppler-Fizeau-
effekt komen de laatste ambulanskis, kuierend,
en de eerste combi's, luiierend en lanterfantend
als levende ZOMBIES, watertandend, scheef
schaatsend de Kioskplaats opgeleden.

Er staat blijkbaar iets te gebeuren.

(Het gat van de neger ziet zwart, al wat daar
aanhangt dat plakt, zei iemand soms nog.)

Eveline Van Houwenhove is buiten strijd in de
keizerlijke Bokasa-stoel geplant en de taterende
klep dichtgeplakt met Spannadra.

In haar sobere maar doelmatige kitchenette
heeft Surplusken van ons Kabusken strijd-
lustig en krijgshaftig en heel, heel heftig de
Hauptkommandatur neergepoot, verrekijkers
van Bazaar Agnes-Loos, pistonnekensrevol-
vers, blikken tanks en dito stinkende opge-
draaide rupsen en e=n stoppedubbeleloops-
geweren van Centrum Rix Nix Petix Oslos
Moebax, ookzo jeeps van Lego en vele, vele
piloten, waaronder Jeroen Olieslaeghers, Jan
met de pet en, jawel hoor, Max Motseklet alias
Het Gevaar Zachaar.

Rare plaats, de Kioskplaats, klopt maar half z'n gat wegens nergens een kiosk te bespeuren. Een krantenwinkel die rookgerei en bier verkoopt.

Een oogarts die bankroet is, ondanks 2 onbenullige lensmensen en een luxe-optiek waar voor miljoenen neen miljarden donkerbruin met een flonkertje groen aan brillen liggen, zilver, goud, diamanten en alle andere soorten edelstenen, gouden Rolexen.

Een fotograaf die kamera's wegwerpt, handig als je er net geen bij je hebt.

Een apotheek die Pharmablanca heet en enkel tussen 16.00 hr CET en 18.00 hr CET uitsluitend groene luiers verkoopt aan wie het in deze eindtijd nog in z'n hoofd heeft gehaald een kind of iets uit de savooien te halen.

Een GB-KARREFOER met alleen koeskoes in voorraad, zolang de voorraad strekt.

Een telefooncel in het midden van het plein, op de vloer van de kabine een bruine kalfsleren schoen van Cortina, twee stuks zouden een peperduur paar sjiemadamamschoenen zijn. Maar in Suburbia neen in Hoboken wonen rare mensen, voorstadmensen die niet meer groeien, eenmaal tot wasdom gekomen.

Het is een kleine, magere man van het Kaukasische type.

Hij draagt een loden pet en een trenchcoat van lood, een Texas-broek en paterssandalen.

De Texas-broek heeft betere tijden gekend.

In het met paperclips, Spannadra en elastiek samenhangend montuur op z'n kouwekazenkop zit 1 glas voor de allergrootste astigmatist sinds de Griekse schilder.

(Het gat van de neger dat blinkt, al wat daar aanhangt, dat stinkt.

Naar petrol en koltan.)

De man staat stil tegenover Optika, de miljardenhandel, en maakt honderden neen duizenden foto's van de 12 uitstalramen en maakt aantekeningen in z'n linkerhandpalm, die met bruin inpakpapier omzwachteld is.

Twee zakken van de Aldi, bomvol met diverse interessante produkten als pedalen, kraantjeshelmen en Lucifers Union Match, zet hij in de telefooncel en stapt rustig wat rond.

Hij heeft nu nog een kaddie, een draagzakman en een plastic boekentas van Test-Aankoop, Surplusken van ons Kabusken denkt die boekentas moet te traceren zijn.

De man zet de boekentas, zo'n vodje dat je krijgt bij een abonnement, op de drempel van Optika

en stapt vervolgens met z'n kaddie op Tram 4, die vertrekt en waarop slechts een wattman en wat ouwehui zitten.

De man brengt de werkelijkheid in kaart om ze later te kunnen ontmantelen en vernietigen, DESTROY.

Panta rei en dus is zijn naam Pantagleize.

Eveline Van Houwenhove, zijn schoonmoeder en aloude vlam, woont in 91 of 92, maar 91 is een door zaadcel en eikel ontheiligde, ontwijde en dan verzegelde kerk, in 92, boven Kroontax, woont blijkbaar niemand behalve een zekere Rachel Silberschatz, een minderjarige joodse weduwe.

De man heeft een irreversibel longemfizeem, een kroniese parafimose aan z'n gnose en z'n korpora kavernosa en schuimspuit.

In Hoboken mag zoiets niet.

Niemand verpinkt er nog van rariteiten, niemand knarsetandt er nog van naakte feiten, rariteiten zijn in Hoboken schering van Eveline Van Houwenhove, feiten zijn er alleen maar gebeurtenissen die inslaan als shrapnellen met snottebellen en bretellen van Schlippenbach. Surplusken van ons Kabusken drukt op de stop van de inoxidabele porseleinen thermosfles, die vol koud water zit vermits de aarde opwarmt. De Tune start.

Jan Hammer. Miami Vice.

Don Johnson en die neger en die stuurse met z'n snor, hoe heet die ook alweer, Costillo.

Surplusken van ons Kabusken wordt snel zenuwachtig, steeds sneller, steeds zenuwachtiger.

Eveline Van Houwenhove begint het zowat de voeten en ookzo de kas uit te hangen, de ziekenkas.

Rolluiken zakken neer, deuren worden gebarrikadeerd, een loeiharde, ronkende wind jaagt over de Kioskplaats, het is een vieze stinker van Surplusken van ons Kabusken, die met z'n scheet de aftocht aanblaast.

Wat een mooie dag, denkt Pantagleize.

Een perfecte dag voor een mooie Revolutie, denkt Rachel Silberschatz.

Stoute, rare mensen denken synchroon, zoiets bestaat.

Niet veel later staan Pantagleize en Rachel Silberschatz (ze zijn al een poosje een ongeregeld stelletje – stel) een praatje te slaan en een kopje koffie te drinken bij de Fietsenfikser.

En de kaddie, wil de Fietsenfikser weten.

Die zet Anthony straks op de laatste trein naar

Parijs, daarna heeft-ie een klus in Dortmund, wat precies weet ik niet, hij heeft de kaddie van me overgenomen met Tram 4 hierheen.

Eveline Van Houwenhove, bevrijd door noodnummer 112, denkt het zal toch niet weer – of toch.

Rare dingen die klimaatveranderingen, die rare toestellen, dat rare internet.

Ze drukt op het puistje op haar neus en start de Tune.

Tom Waits. In the neighbourhood.

Psycho killer, zegt de FF.

Qu'est-ce que c'est, zegt Rachel Silberschatz.

Meester Jakobs zegt het is 13 maart 1963 en het ijzelt en door de vele ongevallen heeft de FF het enorm druk.

Het is altijd iets in Suburbia, om nog te zwijgen van dotkom.

Overall is het altijd iets.

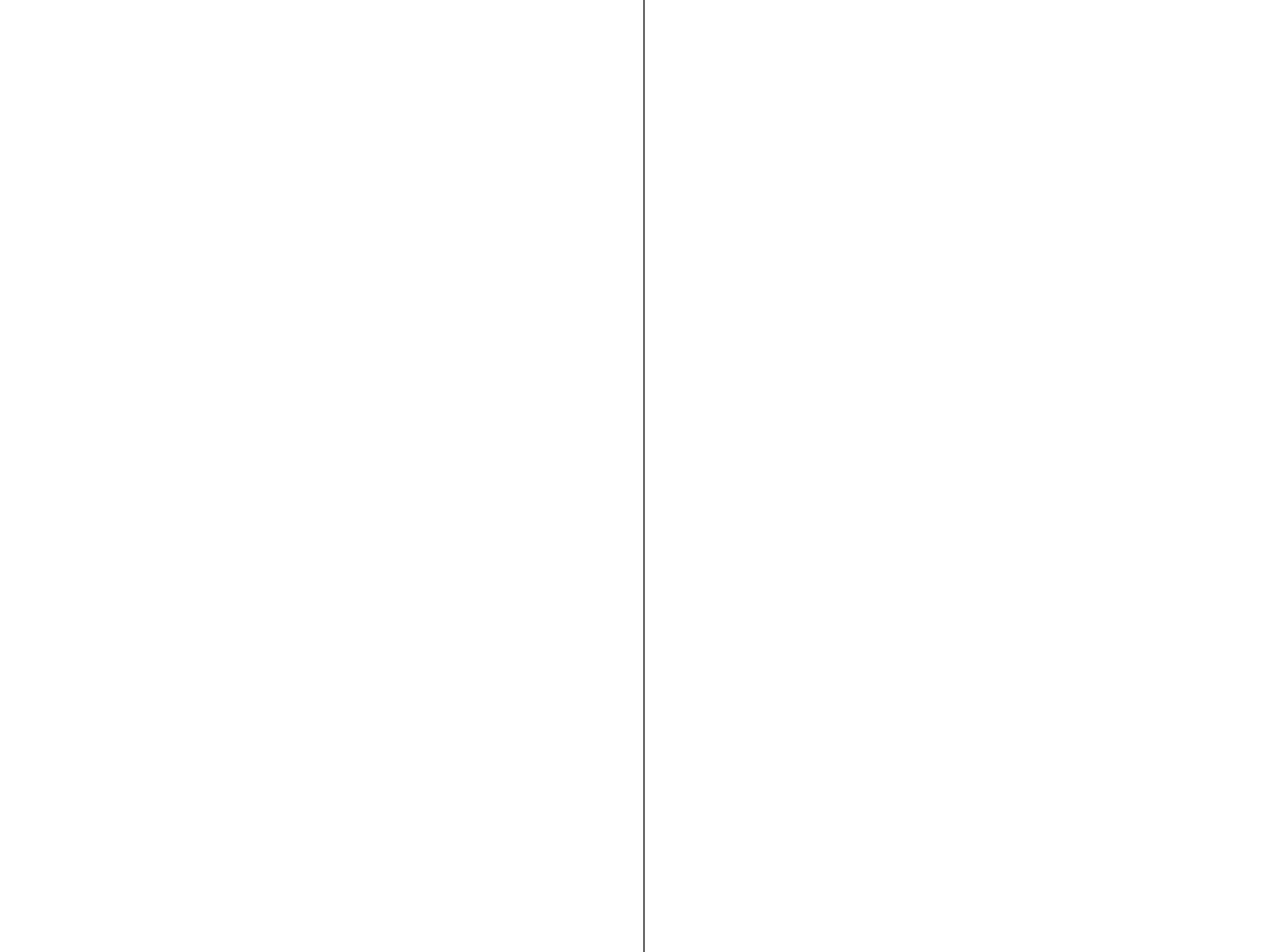
Hier is het weer even niets.

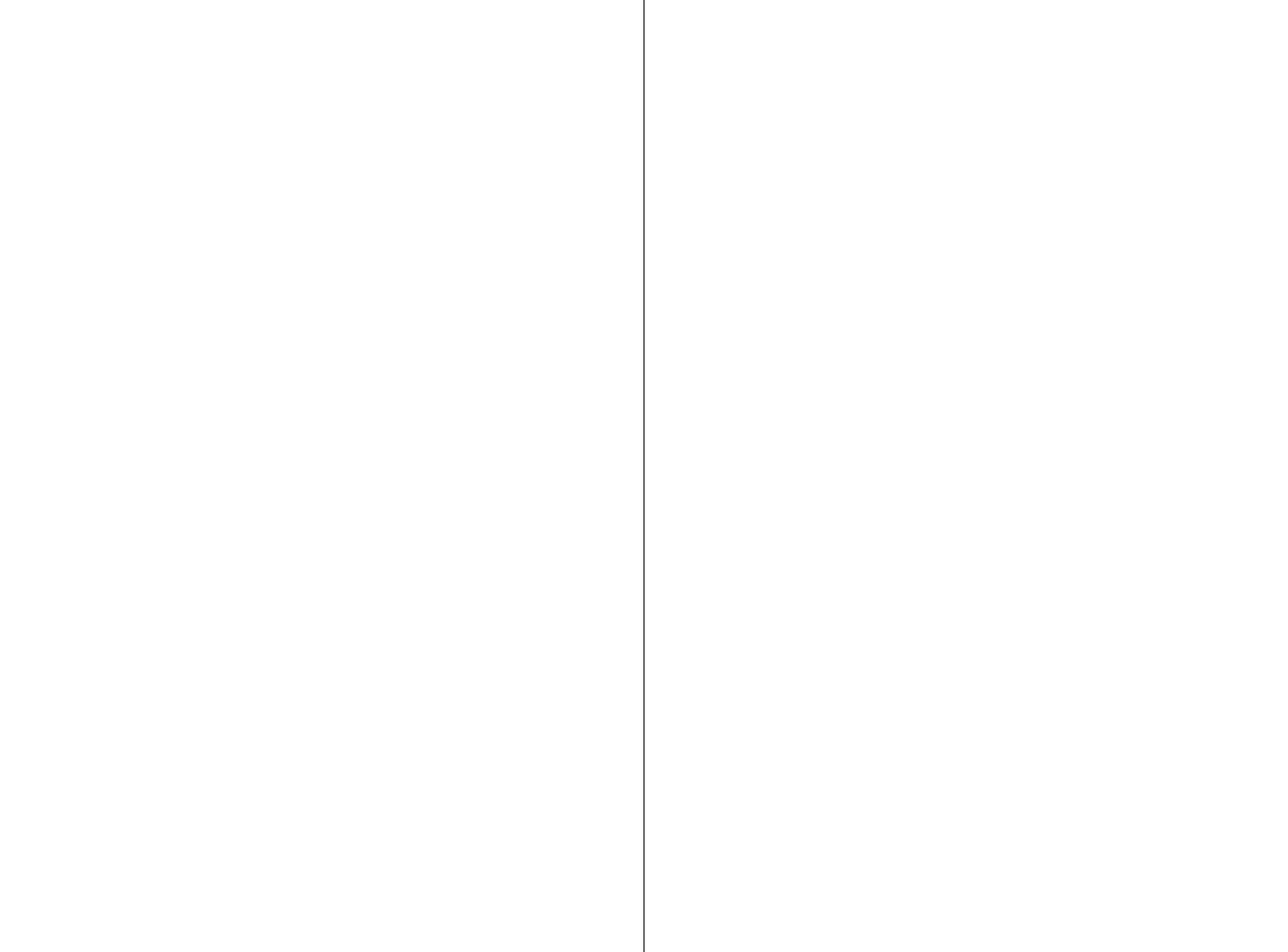
Morgen zien we wel weer.

Vanavond concentreren we ons op de enige headline van alle laatavondjournaals.

Als Jan Becaus nu de slappe lach maar niet

krijgt als hij ziet hoe de ontmijningsdienst de Test-Aankoop-boekentas centimeter voor centimeter beschuift en dan de robot op haar afzendt om de Kioskplaats te ontminen terwijl aan de Franse grens de HST ontploft nadat eerst alle telefoonlijnen uitgevallen zijn en overal, te land, ter zee en in de lucht, de zwarte vlag gehesen wordt.

Uit het Leven van eenen Wildzang & eene heftig claxonnerende vliegende Zottin

De Kleine Maurice was linkshandig en liep godganselijke dagen mummelend om de keukentafel heen, tot de grootste wanhoop en de diepste smart van zijn huishoudster Madeleine.

Enkele nieuwe, merkwaardige, tijdsgebonden opmerkingen van onze man ter plaatse, Van der Slagmolen Lodewijk, Jef voor de vrienden van de vriendinnen van tante Louisa en haar 7 zonen.

Na een korte wandeling in de nabije omgeving, vroeg in de ochtend, en een laatste check-up door de kleine Mohammed en de dikke Yassoud bleek de geopolitieke situatie in de Lange Batterijstraat dezelfde als gisteren en zonder twijfel ook dezelfde als morgen. Ook in de Lange Achteromstraat alles okidoki, kortom alles krom in Grauwzone DotCom.

Vermits in Bidonville Moestafa de prijzen van de perziken op zondag niet veranderen, is waarschijnlijk alles okidoki met mijn goede vriend Mattijs de schilder. En dat is maar goed ook, want zonder Mattijs kunnen wij niet leven, en zonder Mattijs kunnen wij niet zijn. Bovendien was de afgelopen week tot mijn grote tevredenheid uitzonderlijk aangenaam, ik weet niet

precies waarom maar zoals hogere wiskunde en lagere filosofie zal het wel een oorzaak en een reden hebben.

Het verboden voedsel van deze week, gratis in het geheim verstrekt door Klein Kadaster Groot Laweit, departement sociale sociologie onder leiding van Sarah van Asse, groot financieel genie, bestond deze week, zoals overigens elke week, uit rijstpap. Mijn kasten staan ermee vol. En dat is maar goed ook. Want zolang de lepel in de rijstpap staat, is het plezant in dit rare land en hoort mijn lieve vriendin Marina het blijkbaar donderen ergens in de geheime driehoek Maastricht-Lanaken-Keulen. Wat is er aan de hand in dit land?

Hassan, die eigenlijk Ali is, tot verbazing van menig nieuwsgierig journalist, is de stamboom van zijn uitgebreide familie aan het omtoveren tot een experimenteel organigram waarin de functie van de interpunctie door de kleine Mohammed wordt afgeschaft. Mohammed heeft namelijk een attest waar enkel B op staat. En dat is erg handig vermits Mohammed het de afgelopen 5 jaar best naar zijn zin had in wat het tweede studiejaar bleek te zijn.

De Fietsenfikser doet ondertussen gouden zaken. Sedert afgelopen winter kan hij gratis

een beroep doen op de diensten van een polyvalent medewerker, een kleine, magere man van het Kaukasische type. Zijn kledij is soms schamel, soms vervaardigd door de allerbeste kleermakers, al naargelang van zijn lichaamsgewicht. In de plaatselijke bibliotheek, sectie culturele cultuur, blijkt de koran te ontbreken en uit de vele, vaak peperdure bijbels is het hoofdstuk Ezeziel verdwenen.

Op de post, afdeling 2, is de postmeester, zoals de meeste postmeesters een halve gare grapjas, aan het rekenen geslagen. (Wat nochtans niet zijn gewoonte is.) Mede daardoor is de winst van de post verviervoudigd. Wat is er namelijk zo klaar als een klontje? 4 balpennen in 4 verschillende kleuren kosten 4 euro. Eén vierkleurenpen kost 1 euro, behalve wanneer ze uitverkocht zijn. Zoals de priorzegels. Resultaat: winst verviervoudigd. Ongelooflijk maar waar, de begroting klopt.

Ook in het etablissement van onduidelijke aard Snack Rapido is de situatie interessant. In deze vreemde herberg schijnt zich een heerschappij te hebben aangediend dat voorwendt 22.000 maal intelligenter te zijn dan de doorsnee-handelaar

in schoenen. Deze heer wordt 3x daags achtervolgd door de gebroeders Karamazov, met name de oudste. Er is weinig bekend over dit sinistere individu, zelfs bij nacht en ontij. Hij pleegt zich te presenteren, netjes gekleed in zwembroek en stropdas, met het enige woord: Anthony. Daarbij kijkt hij sporadisch en doordringend uit zijn enige oog. Ondanks die visuele handicap verplaatst Anthony zich vaak van punt m naar punt o middels een zwart gemetalliseerde Ferrari Modena 360 Spider. Liever had hij een Maserati Biturbo gehad maar wie het breed heeft, u hoort mij al komen, laat het breed hangen. Doorgaans springt hij binnen in punt x, meldt zich aan bij Roger Bloemekee en springt weer buiten met 18 witte rozen en 1 lelie. Meestal breekt hij daarbij niets. In blitztempo snort hij naar het landelijke Ursel, waar hij de ruiker overhandigt aan een gelukkig gehuwde jonkvrouw. Hij durft weleens de nacht door te brengen in het aanpalende klooster waar bimbambeieren de duivelinnen de klokken luiden.

*

Er is nog hoop.
Poopie Joopie loopt voorbij, spuwend op de laat-

ste kassei met name het kinderkopje. Zijn laatste woorden werden gefluisterd en waren de volgende: 'Laat de kinderen tot mij komen.'

'Zozo,' zei kleine Mohammed, 'en wie is de paus?'

'Dat is de baas van alle katholieken', zei Kasjpoesjeir Krot.

Ook over dit personage is weinig bekend, maar hij zou de tweelingbroer zijn van de Killer van Kaggevinne, geboren uit de heks van Hekelgem, een volkje met een onaangename articulatie en een obsessie voor sprits, peperkoek en frangipanes. De Killer rijdt met een zwarte Mercury Monarch, de beul verplaatst zich middels een Alfa 6 en de heks rijdt heen en weer, alles controlerend, met een snelheid van 20 km/u van Antwerpen naar Brussel in een bij voordelen Pierre en voordelen Betty, middels enig flamoeserij bij Jos Huishond aangekochte Rolespa en reist terug met de trein. Toch is er nog steeds hoop. Alle hoop is zoals alle inhoud: willen of nie: leve de entropie.

Ergens bij een romantische vijver zit de eenzame Don Kamillo te mijmeren in de ondergaande zon. Hij wacht nog steeds op de komst van het virus van Rozenhügel dat zijn aloude

vriend hem in 1977 toestuurde vanuit een steriliseerpot en dat nu blijkbaar verloren gevlogen is. Hoe meer hij mijmert, hoe meer hij mijmert. Logisch.

Sommige mensen vragen zich af hoe een hoogbegaafde dame met een blauwe regenjas, 2 hoog-intelligente meisjes, een revolutionaire heldin in Honduras en een iets jongere sociaal ingesteld hoog opgeschoten meid het met die man uithouden. Zonder dat er pipi komt uit de stoof en de pispot brandt op pipi.

Kamillo zingt nog einmal deinen wunderschönen schlager aus 1XX *Sag warum*.

Wat er nu weer aan de hand is zou zelfs R.I.P. Charlowie (1988-2005) niet begrijpen, tenzij het zou handelen om een veelsnot. Of een ko-bold. Anders niet.

Een lange, magere, licht aangeschoten man van middelbare leeftijd in een oranje T-shirt loopt in alle cafés van deze achterstandswijk te leuren met riktakstokstiktaktokplikkplokfrakpiktuk-kak. Dat zou een kunstwerk zijn van de hand van een neoconceptueel kunstenaar. Het kunstwerk bestaat uit 25 lege dozen van de pizzafoon waarin diverse bizarre artikelen en 3 dozen van Readyfood met daarin 3 appelsienen. Deze ap-

pelsienen zouden onzichtbaar zijn. De intentie van deze kunstenaar is aan te tonen dat er van de sinaasappel na een jaar altijd wel iets overblijft, zoals bijvoorbeeld desoxyribonucleïnezuur. En wat zit er in het skelet van mijn vriend, de schatrijke Nazarian Antoine Nazaar?

Desoxyribonucleïnezuur.

Nog een ander, gekleed in een wit joggingpak, werd gisteren bijna gekeeld door een hysterische massa toen hij rare dingen begon te verkopen, zoals een piepklein asbakje voor de verstokte rokers zodat de straten netjes blijven. Tot daaraan toe. Het 2de artikel dat hij colporteert is een paar zwarte lederen handschoenen, met schapenwol gevoerd, waarmee men veilig het poepje naast het stoepje kan oprapen. Dat foute drolletje kan men dan opbergen in een hondenpoepzakhoudertje, een poepzakhoudershondje, een zakhoudershondpoepje, een houderhondpoepzakje. Op al deze artikelen rust een patent, en een vloek. Een paling is geen snoek, zou Marjolein zeggen, de geliefde van de Fiet-senfikser.

*

Op de hoek van de Belegstraat en de Parijsstraat smult men hamburgers, frieten en mosterd, en desnoods in de beste wijnen gemarineerde cervela's. Naast Snack Rapido huist bvba Nazaar. Zowel mannen als vrouwen kunnen er hun benen laten ontharen, alsook andere lichaamsdelen. Af en toe loopt er iemand binnen met een sleutel en doet de deur op dubbel slot. Het is niet duidelijk wie hij is, deze man. Men kan enkel een kleine blik werpen door het matglas en dan ziet men 2 witte, luxueuze fauteuils en een kruidenrekje. Altijd is de deur gesloten. Op een dag stond de deur open en verzocht een ravissante dame Kasjpoesjeir Krot om een kort onderhoud inzake een miljoenenzaak, hier op vele hoeken, in haar epileerzaak.

'Waar dan?' vroeg Kasjpoesjeir Krot.

'Hier of daar', antwoordde de dame.

'Waar precies?'

'Niet hier, niet daar, maar ginderachter.' Ze wees met haar rechterpink naar het oosten, waar de tapijten begonnen te vliegen.

'Ik neem aan dat de zwarte bandiet van het vlinderpaleis hiervan op de hoogte is?'

'Ik help het hem hopen.'

'Ik begin het te begrijpen,' zei Kasjpoesjeir Krot, 'jullie zijn hele rappe ratten.'

De nog steeds ravissante dame knikte.

Kasjpoesjeir verliet de zaak. Een jonge dertiger, de tweede Karamazov, tikte hem op de schouder en sprak de woorden: 'Als gij daar nog één keer naar binnen gaat, zijt ge dood.'

Zwaaiend met de rokskens en ge ziet er lossendoor vanachter en vanvoor de Dietsche Drapier liep de 87-jarige Mattijs niet daar maar hier over pleinen en straten het dramatische nieuws bekend te maken en ruchtbaarheid te geven aan een alles verwoestende ramp: 'BEGOTTI BEGOTTI PAVAROTTI KAPOTTI: Jawohl mein Führer, mein Vater, mein Sohn!'

Vervolgens stapte hij in een muzikale atonale dodekafonische bestelwagen met een nummer en een gierende blauwe dop erop, was het de kombie van de zombie of de ambulanski van Kowalski?

De Fietsenfikser weet het ook niet, haalt de schouders een kwartje op en voltooit met de 38ste spaak een eerste wiel, wie weet waarom? Vervolgens vindt hij het vuur uit en steekt een havanna op van La Paz en schenkt een cuba libre in uit Curaçao, als de oude Ernest mijmert hij over zee, zon, zand en meer en het wiel van Ezeziel, die de pinnekensdraad zoek heeft

gemaakt zodat nu nog enkel het klokje tikt tot het weer thuis is in Lange Batterijstraat 3, sociale straat, bel linksonder, binnen langs raam. Ze nemen Mattijs eindelijk mee naar de grappige boerderij, hoho haha hihi hoho hehe. Mattijs zal gelukkig zijn als hij al die zwarten ziet, want eerst was het voorbereiding en Mattijs was nog jong maar koesterde toen reeds hoop. Toen was het try-out en hij zag het licht en de kans, en de gemiste kans. Nu komt de afrekening, en het einde. Dat heeft Ezekiël geschreven. Stront aan de knikker als het niet waar is. Het is Mattijs die het zegt. En wat zegt Mattijs verder nog: 'Eve of destruction / those who are losers soon will be winning a place in the sun upon Hockney Cockney Ocean, 11 of 12.' En begotti begotti, het kadaver van John Brown ligt nog steeds te verotti in John Browns graf. Halleluja! Een zeemansgraf, sloep Jan Willemoens B.

Met het oog op de grote oppervlakten en oppervlakkige groothandel houdt Youssef de stand van de dirham in de gaten en beslist dat ten vroegste over 14 dagen kan worden vertrokken, van de atlas naar de hogere sferen. M.a.w. de kleinhandel komt wat later aan de

beurt. Vooral in de kelder van de Fietsenfikser. Nog steeds houdt het niet op, en het houdt maar niet op: de kwieke bruine vos springt nog steeds over de luie hond.

Meester Schol en Meester Schoep en Zwarte Lola uit de stripteasetent, u weet wel, die tussen Heusden-Zolder en Houthalen-Helchteren, links van Bree maar ook rechts van Bree, al naargelang de richting van uw klak, beslissen na veel goed gedoseerde gele advocaatjes dat Meester Van Massenhove een halve gare nerd is die kletskoek verkoopt voor frangipane, sprits en 9 peperbolletjes voor koek. Koek met heuvelsuiker nota bene.

'En daar is een octrooi op', zegt Meester Prieels.

Gisteren op de televisie namelijk, in primetime dan nog, sprak Meester Van Massenhove de legendarische woorden: 'Doorgaans is de moordenaar de dader, en meestal is het slachtoffer dood. Op een zeldzame uitzondering na.'

De Meesters Schol, Schoep en Prieels zeggen in koor: 'Dat weet de kont van Hassan ook, en er is geen kont als die van Hassan, van alles komt daaruit, zoals wind, stront, water en blubber, levenswijsheid, algemene wetenschap en info ad hoc.'

*

Mattijs heeft al alles meegemaakt en gezien, maar de grappige boerderij slaat alles, een googolplex keer alles slaat de grappige boerderij. Iedereen, mannen en vrouwen, venten en wijven dragen er om zes na vijven een blauwe pyjama. Dan is het etenstijd, Raoul en Gammel Dansk ad rem interim riktakstokstiktaktokpliekplokfrakpiktukkak met een onbekend aantal appelsienen. Ad libitum, ad fundum. Wat zijn dat hier voor pappenheimers en wat is dat hier voor een funny farm!

Het is niet goed gegaan met de Spin Sebastiaan maar het is terminaal afgelopen met de man die dacht dat Ferenc Puskás luppeluppelup de gardeville van Merksplas was. Moraal van dit verhaal: druk op opties en hang u op aan hekje. Als Jan Becaus knipoogt begint de nacht.

*

Als Johan Janssens struikelt over het lichaam van Jan Becaus en het eerste ochtendjournaal, daarbij leven en lot in handen leggend van Machteld Libert, pas dan, niet eerder breekt

de dag aan. En zijn alle bangelijke, boze bakenskloppers bezopen onderweg, gestapt of gekropen, naar huis. Exit oude pee, enter shift 2, die van de zweep, tot vanavond die van de shit, die niets anders omhanden hebben dan Youssef te zoeken, hij moet in de omgeving zijn want dat heeft Hassan zijn kont gezegd, in geuren en kleuren. Na het ochtendjournaal zijn er filmpjes van Buster Keaton, Charlie Chaplin, W.C. Fields, Harry Langdon, de Keystone Cops en bovenal ja bovenal tot in het walhal Laurel & Hardy, Stanlio & Olio alias: de Dikke en de Dunne.

Goed zo, OKIDOKI is dat wel, alles klaar kameraad.

Hassan slaat vaak een praatje en een protje en een rare Poolse man die Kasjpoesjeir Krot heet en een zwarte satijnen short draagt en leeft van het hemelsblauw, hij verkropt eenieders verdriet, ook het onze, en deelt dan allerhande dingen aan de mensen uit, interessante artikelen en merkwaardige produkten. Gisteren was het een lege doos en een pyjamabroek.

‘Iedereen’, zegt Kasjpoesjeir, ‘kan wel eens wat gebruiken. En wie iets heeft ruilt het met iets anders.’ Nu Knoeft en Knauff verboden zijn, zal iedereen vreten Raoul en zuipen Gammel

Dansk, produkten en dropukten van Pantagleize en Zilverchat op de hoek van de Lange en de Korte Achteromstraat.

Op de Vlierenweg is Martine Kruit uit en geeft telefonische instructies aan kapitein Haak: de dracht te dragen, de karrenvracht van 10.000 groene muilezels voor een dubbele deur gescheten. Eerst schiet hij vlak ernaast, dan pats raak. Op de Fietsenfikser, omdat hij via Lazaar Potifar een geheimzinnige brief heeft ontfutseld, geschreven door de 14-jarige Kasjpoesjeir Krot, aan een meisje, in een ver land, een meisje dat hij nooit ontmoette en wilde gaan groeten nu het nog kon.

Zozo, en dat noemt zich Fietsenfikser.

De man heeft niet eens de standing of de status van bandiet, hij is rottigste rotzak, de dief bij dauw, bij nacht en ontij, de liefde van een prachtige vrouw Marjolein Het Zwijn. Wat is het fijn om Fietsenfikser en toneeltechnica te zijn! Dat is goed ende fijn, voor Sonja Kastelein, die preutse begint, de seksbom van de dorpskom, de vamp van het concentratiekamp, het is Mattijs die het zegt en Ezekiël die het hem heeft voorgezegd.

Jaja, goede, uitstekende, beestachtige Mattijs,

gij seniele, oude nazigeuring, 3 jaar lang zult gij effectief hangen, ze hebben u namelijk een dikke blaas in de nek gedraaid. Ze waren begonnen te kletsen dat ge zot waart, Van de Plas op kop, Sonja van Noorwegen achterop, de Honda 850 van Gonda, de dikke mama van tengere en kwetsbare hartsvriendin, van Janmaat Pantagleize, haar dochter Rachel Zilverchat. Hier in dit huis is iets niet pluis. Mijn pijp is nog lang niet uit. Bovendien rook ik gras, ben ik toch de pijp uit en kunnen jullie de stoomboot in, hem zien spelevaren. En zien verzuipten, tussen Breskens en Vlissingen, met jullie onnozele poeha over Mauthausen en Treblinka, links is de Schelde, rechts is Buchenwald, hier is de Grauwzone.

'Haha,' sprak Lazaar Potifaar tot zijn goede vriend Seliphan en zijn kameraad Nazarian Antoine Nazaar, 'de laarzen zijn deze winter modieus hoog, interessant! Korte laarzen maken dus.'

'Moltissimo interessantissimo,' zei Lazaar Potifaar, 'dan maar plastic in plaats van leer, en wat rotzooi bij wijze van wol.'

'De dikke Duitsers en de boeren, en de hoeren, we slaan dit jaar een dikke blaas uit de nekken

van de boeren op klompen en galoches van Moestafa, een dzjor in z'n zijp, gulle mannen horen liever Aznavour dan Voozekoozeturken, poco prezzo, molto interessante', zei Lazaar Potifaar.

Così fan tutti noi.

E la fede delle femmine. Nazarian 'Tony' Antoine Nazaar had nauwelijks deze laatste woorden geroepen, gebruld en getierd of hij sloeg ijlings op de vlucht voor Fehriye Erdal, een vervelend wijf dat schiet met scherp, als een grootmeester.

Raak op doel, Pif Poef en Jantje waar naartoe met Bella de Koe. Naar Katmandoe, waar de monniken zingen in plaats van te bedelen, N.NW. van Nagorno Mezzogiorno Karabach, waar de koeien loeien en de kalasjnikovs aan de bomen groeien.

(Alles is een kwestie van doseren, als kook en eten, als coke en cola, en kokeneten.) Alles is een kwestie van leven en laten sterven. HAK de Raoul de steriliseerpot in en zwis de pis in de plastieken fles. Zo spreekt de petomaan. Zo ook spreekt Rachel Zilverschat en ook zo, hoog op de gele wagen Janmaat Pantagleize, middels een megafoon aan huis thuis en keuken leverende menu made by Hannibal the Cannibal.

Hannibal the Cannibal, Dawn Upshaw en hun trekhond Charlowie II, een hond met een psychotrauma, een heftig claxonnerende, vliegende zottin en een wildzang met een stukje borderline.

Nu niet meer of niet minder of enter warbol en loshoofd, hij met de Nissan-schroothoop, zij op haar onvervangbare witte Jolly Dolly waarvan ze pas eigenhandig de pruttelende prottelende sjap heeft gerepareerd. Resultaat: kattenkwaad, wild gezang, heftig getoeter, champetter champoeter, Gardeville van Merksplas en Oosterdonk en Ursel.

In de donkerste kamer fluoresceert elektrisch blauw op kanariegeel en ziet het dus naar een wolkbreuk uit, Malvina Reynolds, Robert Zimmerman, Bonnie Dobson, Grateful Dead, Allman Brothers Band, Lee Hazlewood, Rebel Rouser menagerie van de schamele drie: Pantagleize, Zilverschat, Charlowie.

Thuisgekomen schrijft Mattijs om vijf na zes een vlammende, ja agressieve protestbrief, aangetekend, aan Condoleezza Rice over de vele wandaden van bandiet Plas en Sonja, just a queen for tonight, omgeving Witte Huis, anders Pen-

tagon, Washington D.C., United States of America, anders zich wenden tot Van der Slagmolen Lodewijk, dokter in de algemene nietsdoenerij. En dat er maar 2 normalen zijn: Mattijs en zijn vriend Kasjpoesjeir Krot.

Weg met de boekenbeurs, weg met de boekjes, leve de boeken. Weg met Boechout, leve het brandhout!

Want als de dauw hangt komt er regen voor Kristin Lavransdochter en nadert het einde voor Sigrid Suskewiet en zo is dat dan en zo gaat dat dan want dat gaat dan namelijk zo en zo gaat dat dan namelijk: pech of meeval, Russische roulette.

(Opgepast en niet gelachen, Claire van de Velde gesignaleerd en tientallen keren geseind wegens negationisme wegens slag van de molen.) Jaja, wis en kundig, boontje komt om zijn loontje, vergeten straten worden beroemder en beroemder naarmate de burgemeester van de nacht en de rest zoals de ochtendschemer en de deemstreem de groei van de voorstad en de kramp in de kuit krijgen en het op een lopen zetten, luppe luppe lup de Gardeville is daar, richting Ezekiel dan wel blokken Kiel.

Ik word met wimpel en vlag ontslagen. Ik bedreig de paus en de pope en de peis en de vree op afdeling 2.

Jan Becaus krijgt de slappe lach en zo eindigt alweer deze prachtige dag. Hopelijk de laatste. Met de knipoog en de pas nu binnengelopen mededeling: na de knokpartij werd de kroeg gesloten wegens knokpartij. (Goedenavond beste kijkers, slaap lekker, misschien tot morgen en anders niet en nu ga ik slapen zoals u ziet.)

*

Staat u mij toe mezelf even voor te stellen?

'Ik ben Krot.' Kasjpoesjeir Krot.

'Soms ben ik voos, doorgaans ben ik rot. Ik ben gestuurd door de dochter van Ezekiel, de grootmoeder van God, die de kinderen stuurde en bijstuurde en begotti begotti ik ben de achterkleinzoon van Gotti.

Neen, niet de verre erfgenaam van Giotto, die vond eeuwen en eeuwen geleden het perspectief uit en nu sta ik hier te schilderen en te plakken.'

*

Imprimatur.

Nihil obstat.

Sequitur.

J.M.H. Berckmans
schreef dit hoofdstuk van
5 september tot 3 oktober 2007,
tijdens zijn verblijf bij de Broeders
Alexianen in Boechout.